

Fremme af Forespørgselen vedtoges $2\frac{1}{1}$ (F. Sp. 874).
Forespørgselen foretoges $2\frac{5}{2}$ (F. Sp. 1003).

Som Begrundelse for Forespørgselen anførte *Ordføreren for Forespørgerne* (Valdemar Thomsen), at den gældende Prisor-
dning vedrørende Handel med Flæsk længe havde været et staaende Samtaleemne mellem Landmænd, idet man ikke forstod, at Slagterierne skulde afholde ekstra Udgifter paa 50 000—60 000 Kr. ugentlig ved Indsendelse af Svin til København. Slagterierne havde paa et Formandsmøde, der afholdtes i København i Januar Maaned, stillet Krav om at blive fritaget for denne Udgift, men Landbrugsministeren og Priskontrolraadet havde hverken været til at hugge eller stikke i. Taleren mente i øvrigt, at man her ikke stod over for et isoleret Tilfælde, men over for et Led i en bestemt Tendens. Naar dertil kom, at den gældende Ordning var absolut forkastelig, maatte Forholdet anses for saa alvorligt, at Folketinget burde tage Stilling dertil og eventuelt søge at gøre sin Indflydelse gældende.

I sin Svartale oplyste *Landbrugsministeren*, at der i Anledning af Slagteriernes Henvendelse havde været ført en Række Forhandlinger, og at disse var resulteret i et Forslag til en Ordning, som havde faaet Tilslutning baade fra Priskontrolraadet og fra Melleghandlernes Organisationer samt fra Andels- og Privatslagterierne. Efter denne Ordning skulde Slagterierne have 5 Øre mere pr. kg for alle Svin over 15 kg slagtet Vægt og yderligere fritages for nogle Afgifter samt Tab ved Svind i København, mod at Slagterierne til Gengæld forpligtede sig til at levere Flæsken fragtfrit overalt i Landet. Disse 5 Øre pr. kg skulde ikke udredes af Forbrugerne, men tages af Melleghandlernes Fortjeneste paa en saadan Maade, at denne Fortjeneste blev mere ensartet i de forskellige Tilfælde end hidtil. Yderligere var det Hensigten at anmode Folketingets Finansudvalg om en Bevilling, svarende til Omkostningerne ved Forsendelse af Svin og Polte til København, antagelig ca. 14 000 Kr. ugentlig. Ved denne Ordning vilde man opnaa, at Producenterne fik Dækning for de særlige Udgifter, som Leverancerne til København hidtil havde paaført dem.

Heroverfor gjorde *Ordføreren for Forespørgerne* gældende, at det afgørende for Folketinget ikke kunde være, hvad Slagteriernes Fællesledelse maatte lade sig lokke eller true til at gaa ind paa. Saa vidt han havde forstaaet af Landbrugsministerens Redegørelse, gav den paatænkte Ordning ikke Slagterierne det, som de havde Krav paa. Sagen kunde dog ikke klares med et Par Øre fra eller til. Hvad man maatte lægge særlig Vægt paa var, om Prislovgivningen var baseret